

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ακούγοντας τὸ κομ-
πλιμέντο αὐτὸ τοῦ
συζύγου μου, ἔβγα
κατακόκκινη. Αὐτὸς ὁ-
μιῶς ἐξακολουθοῦσε
νὰ χαμογελᾷ καὶ ἄ-
νοίγοντας μὴ ὥραία
σκαλιστὴ κασετίνα, ἀ-
ληθινὰ θαύμα τέχνης,
μοῦ εἶπε :

—Κιττάχτε τώρα
καὶ τὰ κοσμήματά
σας...

Ἔσπρωξα πάνω ἀπ' τὴν κασετίνα καὶ τὸ βλέμμα μου θαμπώθηκε ἀπ' τὸ ἀστροπολίτμα τῶν πολιτῶν πετραδίων καὶ ἀπὸ τὴν λάμψη τοῦ χρυσοῦ. Ἦσαν ἐκεῖ μέσα κοσμήματα ἀμνητήτου ἀξίας, περιδέ-
ματα, διαδήματα, διακτυλίδια, κροφίτσες.

Δὲν ἤξερα καὶ τὰ νὰ πῶ καί, ὅπως τὰ μάτια μου, εἶχε θαμπωθεί καὶ ἡ σκέψις μου.

Ἔβγα, μὰ ἰδέα πέρασε σὰν ἀστραχὴ ἀπ' τὸ μυαλό μου. Μοῦ τὰ εἶχε φέρει ὄλ' αὐτὰ ὁ Γαστόν γιὰ νὰ μὴν ὑστερῶ σὲ τίποτε ἐγὼ, ἡ σύζυγός του, ἀπὸ τῆς ἄλλης γυναῖκος τὸν μεγαπάνον ποὺ θὰ φιλοξενούσατε σὲ λίγο-στὸν πύργο. Ἦθελε ἴσως νὰ τοὺς ἐπιδείξῃ τὴν ὁμορφίαν μου, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ θαυμασιώ μου καὶ τὴν ἐπι-
λοπιπία τους.

Ἡ σκέψις του αὐτὴ δὲν μ' ἐνθουσίασε καθόλου καὶ ἔνα σύννεφο μελαγχολίας θόλωσε τὰ μάτια μου. Τώρα ποὺ ἤθελε νὰ μ' ἐπιδείξῃ, μοῦ ἔφευγε ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, ἐνὸς προηγούμενος δὲν με συλλογίζοταν καθόλου καὶ διασεβόμαζε μαζουρά μου.

—Ξέρω, μοῦ εἶπε τότε, πὼς δὲν σὰς ἐνθουσιάζουν καὶ τόσο αὐ-
τὰ τὰ μύτατα πράγματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ὄνειρο τῶν ἄλλων γυ-
ναικῶν, ἀλλ' ἀφοῦ καὶ σὲ εἶσθε γυναῖκα, σὰς εἶνε ἀπαραίτητα.

Κατόπιν φώναξε τὸν μαῦρο του ὑπερέτη Ἀλῆ καὶ τὸν διέταξε νὰ μεταφέρῃ τῆς τουαλέττες καὶ τὰ κοσμήματα.

Μὰ ἡ ἐπιλήξει του δὲν ἔβγα τελειώσει ἀκόμα. Ὅταν ὁ Ἀλῆς ἔβγα, ὁ Γαστόν ἀνοίξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, πήρε ἀπὸ μέσα ἕνα βελουδένο κουτάκι καὶ ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ ἕνα ὑπέροχο δια-
κτυλίδι, στολισμένο μ' ἕνα λαμπρὸ σάφειρο, ὀλόγυρο στὸν ὅπου ἦσαν τοποθετημένα με θαυμαστὴ τέχνη μαργαριτάρια σπακίων ἁ-
πορροσίων.

Ἦρε τότε τὸ χέρι μου καὶ περ-
νώντας τὸ διακτυλίδι στὸ δάκτυλό
μου, μοῦ εἶπε :

—Αὐτὸ τὸ διακτυλίδι εἶνε τὸ ξε-
χωριστὸ κόσμημα τῶν προγεδοσπει-
νῶν τοῦ Σατινῆ. Τὸ προσέφευγε σὲ
μὴ μικρὴ προσηγή μου ὁ βασιλεὺς
Ἅγιος Λουδοβίκος, ὁ ὁποῖος τὴν πάν-
τρεψε. Ἀπὸ τότε, ὅλες ἡ μαρκασιές
ντὲ Σατινῆ τὸ φοροῦν καὶ τὸ θεω-
ροῦν ὡς ἀνίαστὸ τους. Σὰς ἀνήκει
λοιπὸν καὶ σὰς εἴχονα νὰ σὰς φέρῃ
κάθε εὐτυχία...

Καὶ καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ,
με κίτταξε στὰ μάτια.

Τὸ βλέμμα του εἶχε μὴ παρόδο-
ξη λάμψη καὶ μοῦ θύμιζε τὸ Γάστονα
τῶν πρώτων ἡμερῶν, τὸ Γάστονα
ποὺ με λάτρεινε.

Δὲν ἔξερο γιὰτὴν ἐκείνη τὴ στιγμή
μοῦ φάνηκε πὼς περιμενε ἕνα λόγο
μου, μὰ λέξι μου γιὰ ν' ἀφήσῃ τὴν
καρδιά του ν' ἀνοίξῃ στὴν ἀγάτη,
στὴν ἀγάτη ποὺ τὴ νόμιζε καὶ πε-
θαμένη.

Μὰ τὴ λέξι αὐτὴ δὲν τὴν εἶπα.
Γιατὴ δὲν τὴν εἶπα ; Οἶπ' ἐγὼ δὲν
τὸ ξέρω. Ἀπὸ ἐγωισμό ἴσως, γιὰ
νὰ μὴν ἰταχωρήσω πρώτη. Ἐξ ἄλ-
λου, ὅπως σοῦ ἐγραψα καὶ παρατά-
νω, φοβόμουν, φοβόμουν μήπως γιὰ
νὰ μ' ἐκδιερθεῖ, ἤθελε νὰ με κἀνη
νὰ τὸν ἀγατήσω καὶ νὰ μ' ἐγκατα-
λείρη πάλι.

Ὁ Γαστόν, βλέποντας τὴ σιωπὴ
μου, ἄλλαξε ἔκφραση. Τὰ μάτια του
πῆραν μὴ σκληρὴ λάμψη καὶ τὸ στό-
μα του συσπάστηκε σαρκαστικά.

Φανόταν πὼς κατὶ ἤθελε νὰ μοῦ
πῆ, γιὰ νὰ με πειράξῃ, γιὰ νὰ με
πληρώσῃ, μὰ συγκρατιόταν.

Ἔπειτα, παίρνοντας ἄφες ἀδιά-
φορο, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλή γιὰ τοὺς
προσκαιρομένους μας καὶ νὰ μοῦ

μου μὰ ἐπιστολή, μοῦ εἶπε :

—Ξέρετε ἀπὸ ποῦ προέχεται αὐτὴ ἡ ἐπιστολή ; Ἀπὸ τῆς μη-
τραῖά μου. Φανταστῆτε, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐλεεινὴ γυναῖκα ἔχει τὸ θρόνος
νὰ με παρακαλῇ γιὰ τῆς ἐπιτρέψω νὰ ξεκαρτερῶ στὸν πύργο, ὅσο
τοῦλάχιστον βασίσει ἡ σαζὸν τοῦ κληρῆ. Ἡ ματαιοδοξία τῆς
εἶνε ἀσυγκράτητη. Θέλει νὰ ῥθῆ ἐδῶ γιὰ νὰ γνωρίσῃ τοὺς εὐγενεῖς
ξένους μας καὶ νὰ ποζάρῃ ὡς παρφοδέσπονα. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε
θὰ τῆς ἀπατήσω κἀν στὴν ἐπιστολή της. Δὲν ἔχετε καὶ σὲς τὴν
ἴδια γνώμη ;

—Ὁ ! τοῦ ἀπάντησα, σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται
νὰ ἔχω ἄλλη γνώμη ἀπὸ τὴ δική σας.

Καθὼς μιλούσαμε, ἀκούσθηκε κάποιος θόρυβος ἁμαξιοῦ καὶ σὲ λίγο
ἕνας ὑπερέτης παρουσιάστηκε βιαστικὸς γιὰ νὰ μὰς ἀναγγεῖλῃ, ὅτι
ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους μας, ὁ μαρκήσιος Ἄλνους τῆς
Σαγκοβίας εἶχε φτάσει μαζὺ μὲ τὴν σύζυγό του. Ὁ Γαστόν διέταξε
τὸν ὑπερέτη νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὰ διαμερίσματα ποὺ ἔβγα ἐτοιμα-
στὰ γι' αὐτοὺς καὶ κατόπιν ἐγὼ πήγα ν' ἀλλάξω τουαλέττα γιὰ νὰ
παρουσιασθῶ.

Σὲ λίγο πήγαμε μαζὺ μὲ τὸ Γάστονα νὰ χαρτερῶσμε τοὺς ξέ-
νους μας. Ὁ Ἰσπανὸς μαρκήσιος ἦταν μᾶλλον ἠλιθιωμένος καὶ ἡ
καλοκάγαθη φροσωνομία του φάνηκε ἀνθρώπο μ' ἐγγενῆ ἀισθή-
ματα, πρόσχαρο, διασεβαστικό. Ἡ σύζυγός του ὅμως, ἡ ὁποία ἦταν
25 μὲ 30 χρόνων, δὲν μοῦ ἔκανε τὴν ἴδια ἐντύπωση. Δὲν ὑπερῶ ν'
ἀληθινὰ βέβαια, ὅτι εἶνε ὥραία γυναῖκα, μὰ τὰ μαῦρα λαμπρὰ μάτια
τῆς ἔχουν κατὶ τὸ ἀλάσωνο, ποὺ δὲν με διέθεσε εὐμένους γι' αὐτήν.

—Ὁ ! εἶπε ὁ σύζυγός της, ὅταν ὁ Γαστόν με παρουσίασε σ' αὐ-
τόν. Δὲν ἤξερα, ἀγαπητὴ μου Γαστόν, ὅτι εἶχατε ἕνα τέτοιο θη-
σαυρὸ. Σὲ συγγάμο, σὲ συγγάμο με
ὄλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὴν σύζυγό
σου. Εἶνε ἡ ὡραϊότερη γυναῖκα ποὺ
εἶδα ποτὲ.

Καὶ γροθίζοντας πρὸς τὴν σύζυγό
του, ἡ ὁποία ἔφαγε με πείσινα τὰ
χεῖλή της, εἶπε :

—Δὲν πιστεύω, ἀγαπητὴ μου Γε-
ρεζα, νὰ σὲ διασεβόματε τὸ κοπι-
μέντο μου πρὸς τὴ μαρκαρία ντὲ Σα-
τινῆ... ἕνα κοπιμέντο ἀληθινὸ ἄλ-
λοστε.

Ἡ μαρκαρία Τερεζα χαμογέλασε
νευρικά καὶ εἶπε :

—Κάθε ἄλλο... Κάθε ἄλλο...
Κι' ἐγὼ συγγάμο τὸν ἀγαπητὸ μου
Γάστονα γιὰ τὴν ἐλογίῃ σου.

Καὶ καθὼς μιλούσε, εἶχε κροφί-
σει τὸ βλέμμα της, τὸ ὁποῖο εἶχε πά-
ρει μὴ ἀλλόκοτη ἔκφραση, στὸ Γά-
στονα. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση αὐτὸ,
γιατὴ ἔβλεπα σ' ὄλη της τὴν σιάνε
κάποια ἰσχυρὰ ἐπιρροὴ πρὸς τὸν σύζυγό
μου.

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ κροβεντιάζῃ
μαζὺ του, ἐνὸς ἐγὼ μιλούσα με τὸ σύ-
ζυγό της.

.....
Σιγά—σιγά ἤρθαν καὶ οἱ ἄλλοι
προσκαλεσμένοι μας καὶ τώρα ποὺ σοῦ
γράφω, ἀγαπητὴ μου Μάρθα, εἶμαι
κατακουρασμένη ἀπ' τ' ἀλλεπάλληλα
γεῖματα, τῆς ἐκδρομῆς, τὰ κληρῆ
καὶ τῆς ἐσπέρῆς ποὺ διαρκωνόμει
σχεδὸν κάθε μερὰ ἐδῶ.

Ὁ Γαστόν, με τὸν ὅπου μόλις
προφταίνομε νὰ μὴ ὄνομας λίγες στιγ-
μὲς ἰδιαιτέρως, με διασεβόματε πὼς
ἐπέτελο περίφημα τὰ καθήκοντά μου
ὡς οἰκοδεσποτίνης καὶ πὼς ἔχω κατα-
γοηπεύσει τοὺς ξένους μας.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαρκαρία Γε-
ρεζα, τοῦ ἀπάντησα ἐγὼ.

—Ναί, συμφώνησε καὶ ἐκεῖνος.

Ο Ο Ο Ο ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ Ο Ο Ο Ο Ο

Ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργός, συγγραφεὺς καὶ διάσημος δαν-
δῆς καὶ γυναικοκατακτητὴς Ντισαρέλι, λόρδος Βήκονσφηνλν.

Πράγματα, ή 'Ισπανίδα αυτή δεν άνέχεται να είνε ώραυοτέρη της καμιά άλλη γυναίκα... και από πάνταν ή σύζυγός μου.
 Σ' άρτίω τώρα, άγαπητή μου Μάρθα, γιά να ξεκουραστώ λίγες σαγμές και ν' άρρωστωθώ πάλι στους ξένους μας.
 Σε φιλω, ΚΛΑΡΑ

***

(Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινιύ πρὸς τὸν 'Οκτάβιο ντε Παλιμέ). ΠΑΡΙΣΙ.

'Αγαπητέ μου 'Οκτάβιε, λυτήθηκα πολὺ πού ή άσυχολίες σου στο Παρίσι δέν σου επέτρεψαν νά ρθῆς σπο Σατινιύ γιά τή σαζόν του κληρηιού. Φαντάζομαι, ότι θα διασκηδάξες, όπως άλλωστε διασκηδάξω κ' έγώ.

'Εκείνο πού με διασκηδάζει έξαιρετικά, είνε ή μυστική ζήλεια πού δείχνουν ή περισσότερες άπ' τις προσκαλεσμένες μας γιά τήν Κλάρα. 'Η άμωφρική της κοιπεύει νά τις κάνει γιά σκάσουν άπ' τὸ καώ τους. Είχαν άνοιξει βέβαια πώς είνε ώραία ή σύζυγός μου, μά δέν τήν φανταζόντουσαν ποτέ τόσο ώραία.

'Η μαρκησία Τερέζα μάλιστα, ή σύζυγος του 'Αλόνηου της Σεγκοβίας, ή όποια χρόνια τώρα έρωτοτροπει χωρίς έλπίδα μαζί μου, τήν μισεί. Ναι, τὸ καταλαβαίνω πώς τή μισεί θανάσιμα.

Χθές μάλιστα πόλησε νά μου κάνει μερεζούς ίταυνηγμούς πώς, ενὼ έχω τόσο ώραία γυναίκα, τήν εχά παραμελήσει επί τόνον καιρό και ζούσα μακριά της στο Παρίσι.

Τήν έκοιρα όμως τή συζήτησι με άρεκέτá άπότομο τρόπο, δίνοντας της νά καταλάβη, ότι δέν τ' άνέχεται αυτά.

'Αντιθέτως, όλοι οι άνδρες είνε κατενθουσιασμένοι, όχι μόνο γιά τήν όμορφιά της Κλάρας, γιά τήν όποια ό θαυμασιός είνε γενικός, αλλά και με τήν άριστοκρατικότητά της, τήν ενγένειά της, τήν καλωσύνη της.

'Εκείνη όμως φάνεται νά μη δίνει καί μεγάλη σημασία σ' όλ' αυτά κ' όσάκις κανείς τήν έθευάζει, κοκκιρίζει σαν κορτσιάκι.

'Η σπάσι της άπέναντί μου είνε πάντα έπιφυλακτική και ανηφορημένη.

'Ωστόσο, τής έχω δώσει νά καταλάβη, ότι επαδιώκο μά ειλικρινή συμφιλίωση. Φάνεται όμως, ότι με φοβάται και διατάζει νά πιστέψη στην ειλικρινείά μου.

Και όμως, άγαπητέ μου 'Οκτάβιε, τήν αγαπώ. Ναι, τήν αγαπώ περισσότερο από ποτέ.

Σε χωριστώ,

ΓΑΣΤΩΝ

(Αζολοιθεί)

ΙΣΠΑΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ

"Όταν ό Φερδινάνδος Γ', ό γνωστός με τήν επωνυμία του άγιου, πέθανε, άφού προητέρα νίκησε τους μαύρους κ' έδιωξε τους άρετικούς άπ' τήν 'Ανατολία, τράβηξε γιά τόν Παράδεισο και παρουσιάστηκε στην Παναγία.

— Πρόσφερες μεγάλες ύπηρεσίες στη θρησκεία, του είπε μάλις τόν είνε ή Βασίλισσα τόν Ουρανού, Ζήτησε γι' άνταμωδή όσα χαρίσματα θέλεις γιά τήν 'Ισπανία και θα τής δοθούν.

— Ζητώ γιά τή χώρα μου, άποκτήθηκε ό άγιος Φερδινάνδος, ούτάρι, λάδι και κρασί.

— Θά τής δοθούν.

— Θέλω ακόμα εύφορη γη γιά τους γεωργούς, γενναιοτήτα γιά τους άνδρες και όμορφιά γιά τις γυναίκες.

— Θά τήν έχουν κ' αυτά.

— Παρακαλώ ακόμα νά ύπάρχουν στον τόπο μου πλούσια κοπάδια, δυνατοί ταύροι, πορτοκάλλια και ρόδια.

— Θά παραχωρηθούν κ' αυτά.

— Ζητώ τέλος και καλή Κυβέρνησι.

— "Α! "Όσο γι' αυτό, δέν θα σου γινή τὸ χατήρι, άποκτήθηκε ή Παρθένος. Γιατί, άν ή χώρα σου άποχτούσε και καλή Κυβέρνησι, οι άγγελιοι θ' άφταν τόν Παράδεισό τους και θα πήγαιναν νά μείνουν στην 'Ισπανία!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Τών δυστυχών άπόλαυσις αί άναμνήσεις είνε. Α. Ραγκαβής.

Κούλας κλανθμόνων είν' ή γη, βασάνων κατοικία, τήν καταρτίζει ό χειμών, τήν (κυρτοποιεί τὸ θερος.

'Αλλ' όμα της προσμειδιά (παρηγόριος ό "Ερος, γίνεται γέλωσ ό κλανθμός (και ό χειμών ευδία. Α. Βυζάντιος.

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΦΥΓΗ

'Ο βορήςας φρεσάει ψυχρός και τοσυχερός. Σιωπηλές και πικνές πέφτουν ή νυράδες του χιονού. "Ω, εσύ πού μουχεις δώσει τήν καρδιά σου, έλα νά πασοποιμε από τὸ χέρι και νά φύγοιμε.

Δέν είνε καρδός γι' άργοπορία. "Ελα νά φύγοιμε τώρα πού μποροϋμε...

'Ο βορήςας περνάει με θετήν, με θετήν και με μοιρολόι, μαζί με τὸ χιονού τὸ στροβίλο. "Ω, εσύ πού μουχεις δώσει τήν καρδιά σου, έλα νά συμξοιμε τά χέρια και νά φύγοιμε.

Δέν είνε καρδός γι' άργοπορία. "Ελα νά φύγοιμε τώρα πού μποροϋμε...

"Ενα τσακάλι άλυγτάει πένθημα. Τά μαύρα κοόκαλα πετάνε ψηλά. "Ω, εσύ πού μουχεις δώσει τήν καρδιά σου, τὸ άμάξι άπέξω τρέζει, έτοιμο νά φύγοιμε.

Δέν είνε καρδός γι' άργοπορία. "Ελα νά φύγοιμε τώρα πού μποροϋμε...

Λ Α Χ Τ Α Ρ Α

"Ω, εσύ με τὸ γαλάζιο ποικάμισο, ή καρδιά μου λαχταρά γιά σένα, αλλά δέν έχω τὸ δικαίωμα νά σε κωέσω. Γιατί δέν με κελεις εσύ;

"Ω, εσύ με τὸ γαλάζιο ποικάμισο, σε συλλογίζομαι πάρα πολὺ, αλλά δέν έχω τὸ δικαίωμα νά βγω νά σε ζητήσω. Γιατί δέν ερχεσαι σὺ σέ μένα;

"Αχ, καίμει της καρδιάς μου και χαρά τών ματιών μου, εφυγες από κοντά μου και πήγες σ' άλλον τόπο. Και τώρα πού δέν σε βλέπω, καθώς πρώτα, είνε γιά μένα κάθε μέρα πού περνά ίση με τρεις μήνες...

Π Ρ Ο Μ Η Ν Υ Μ Α

Διὸ νέοι μπαίνουν μέσ' στη βάρκα τους. Οι ίσκιαι τους γλιστρούν άπάνω στα νερά. "Α, καρδιές άνάλαμφες πού βιάζεστε νά πάτε μακριά, ή δική μου ή καρδιά προμαντεύει από τώρα τὸ τέλος σας.

Διὸ νέοι μπαίνουν μέσ' στη βάρκα τους. Διὸ ζωές πάνε νά περιπλανηθουνε μακριά. Μές' από τις σιαές τών δέντρων, κάτω εκεί, στη στροφή του ποταμού, βλέπο τὸ θάνατο νά τούς παραμονεύη.

Η Ω Ρ Α Ι Α

Πηγαινόντας στο δρόμο, γιά νά κάμω μά έπίσκεψη, αντίμισοα ένα πλάσμα ώραίο σαν λουλουδι. Δέν μπορέσα νά προχωρήσω παραπέρα. Πέρασα όλη τήν ήμέρα μου εκεί, βλέποντας τὸ παύσηρο πρόσωπό της.

'Ωραία μου, από πού βγαίνει τάχα όλη αυτή ή σοκανάδα πούχουν τά μάγουλά σου; Μήπως είνε από τις άνωλαμπές της τρανταφυλλένιας άνγής;

"Αλλά μάς χωρίζουν τόσες ώρες άνωια άπ' τά χαράματα. "Ω, τὸ λαμπρό σου χρώμα, τὸ καταλαβαίνω, θνάει άπ' τή μλόγια της άγάπης...

Χ Ω Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

Κάθε βράδυ, όταν άπλωνότανε τὸ σούρουπο, τὸν καλοόσα κοντά μου. Τώρα κοιμίζω μονάχη μου, κάτω από τά μωφωμένα δέντρα, πού φυλάγουν ακόμα τήν άνάμνησί του.

Κυτάζετε πέρα εκεί. "Ενας ώραϊός νέος άκοιλοθει από πίσω μά πανέμορφη κόρη. Τά δάκρυα της νέας κυλούν, τρέχουν, μουσκεύουν τὸ πέπλο της. Μά κ' ό νεός τήν αγαπά σιωπηλά.

Μονάχη έγώ άπόμεινα έρημη. Μονάχη σε μένα ήταν γραμτὸ νά γυρίσω, άλλοιμόνό μου, σαν τὸ μοναχὸ πουλί...

Ξ Υ Π Η Η Μ Α

"Ας μποροσα με τά φρεδικά μου μακίλια νά κρηήνω τὸ χλωμό φως της χαραυγής, γιά νά κρατούσα κοντά μου λίγο περισσότερο τόν άγαπημένο και τόν κηριό μου.

Μά ό ήλιος μπτρε δομηγισός μέσ' από τά παραπετάσματα. Μοϋ τόν ξάνησε άμέσως και τὸυ θήμισε τήν καθημερινή δουλειά του. 'Ο ήλιος ό άνειόμισος, ό ζηλιάρης, ό κακός!...

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΕΙΣ

'Αγαπημένη μου, όταν πεθάνεις και σε χάσω, νάσαι βέβαιη πώς ποτέ δέν θα σκεπάσι πλάκα τάφον τ' ώραίο σου κορι.

Θά τὸ κάμω με θρησκευτική ευλάβεια στην ιερή φωτιά, θ' ανακατώσω τη στάχτη του με γλυκό κρασί κ' έξευτα θα τὸ ρουφήξω με ήδονή...